

4. Det fremgår således klart af materialet, at interessen hovedsageligt var knyttet til at undgå konflikter med EF's statsstøtteregele.

Regeringen konkluderede, at den ikke havde betænkeligheder i relation til statsstøtteregele.

Og på det grundlag blev svaret til Folketinget afgivet som refereret.

5. Sagens senere udvikling viste, at regeringen havde ret i denne del af sin vurdering. Ambien stred ikke mod EF's statsstøtteregele: EF-dommen om ambien går netop ikke på statsstøtteregele.

Allerede den omstændighed, at Kommissionen ikke på gennemførelsestidspunktet søgte ordningen øjeblikkeligt standset, indicerer, at statsstøtte- og diskriminationsbetragtningerne ikke vandt gehør i Kommissionen.

Hvis Kommissionen havde anset ambien for ulovlig statsstøtte, kunne den – formentlig i løbet af 2 til 3 måneder – have pålagt Danmark at standse ambiordningen. Herefter ville Danmark være henvist til enten at appellere til Rådet eller ved Domstolen anlægge annullations-søgsmaal med kommissionen.

6. Der er således afgivet et korrekt svar til Folketinget. Regeringen havde nøje overvejet de EF-retlige aspekter. Disse kredsede især om statsstøtteregele. Regeringen havde på den baggrund ikke betænkeligheder ved at fremsætte lovforslaget.

For en sikkerheds skyld sendte regeringen dog et brev til Kommissionen. Og Folketinget fik oplysning herom.

Ikke blot har regeringen afgivet et korrekt svar. Men den senere udvikling har tillige vist, at regeringen havde ret i at afvise de juridiske betænkeligheder vedrørende reglele om statsstøtte og om ikke-diskrimination.

7. EF-Domstolen dømte Danmark for overtrædelse af artikel 33 i 6. momsdirektiv. Dette rejser spørgsmålet: Kunne eller burde regeringen have forudset, at ambien ville stride mod momsreglele?

Bilag 29, Justitsministeriets notat af 3. november 1987, siger ikke noget om 6. momsdirektiv, men kun om statsstøtte. Justitsministeriet anførte endog, at ambien ikke havde karakter af en omsætningsafgift, jf. side 6 nederst (materialesamlingen, side 218's bagside).

Bilag 24, Udenrigsministeriets notat af 6. ok-

tober 1987 vurderer art. 33 i 6. momsdirektiv som den mest fremkommelige.

Bilag 22, Udenrigsministeriets notat af 1. juni 1987 siger direkte, at den nye afgift ikke strider mod artikel 33 (notatets side 3).

Art. 33 må opfattes som en bestemmelse, der skal beskytte det fælles moms-system mod underminering.

Ambien bragte netop ikke det fælles moms-system i fare. Tværtimod gik ambien fint i spænd med momsen.

Regeringen havde således ingen betænkeligheder med hensyn til krænkelse af art. 33.

Også på dette punkt er regeringens svar til Folketingets Skatteudvalg således en korrekt beskrivelse af regeringens overvejelser og konklusion.

3. Regeringens oplysningsforpligtelser over for Folketinget

1. Regeringen har således under Folketingets behandling af ambilovene givet korrekt oplysning om regeringens EF-retlige overvejelser.

Dernæst er spørgsmålet: Burde der være afgivet yderligere oplysninger, som kunne være af væsentlig betydning for Folketingets bestemmelse af lovforslaget?

Eller sagt på en anden måde: Burde regeringen have afgivet skriftlige besvarelser indeholdende alle regeringens argumenter og afvejelser vedr. ambiens forenelighed med de forskellige EF-bestemmelser.

2. Det forekommer ret oplagt, at regeringen hverken burde eller kunne fremlægge alle disse overvejelser.

Regeringen gjorde sig umage med at udforme ambien, således at den ikke krænkede statsstøtteregele, som blev anset for de mest problematiske.

Det ville være ejendommeligt at udforme ordninger med størst mulig hensyntagen til disse faremomenter, at sikre sig størst mulig garanti for, at disse bestemmelser ikke bringes i anvendelse, og *samtidig* at bekendtgøre den tvivl, der altså ikke længere blev anset som særlig aktuel. Dette ville i realiteten indebære en opgivelse af forsøget på at bevæge sig uden om, hvad der blev opfattet som de største og mest farefulde skær.

3. Dertil kommer, at enhver regering i en sådan situation som omtalt i besvarelsen af ud-